

βουλή θεοῦ (ἐπὶ τῶν κακῶς ἀποδιδόντων πάντα θάνατον ἀσθενοῦς εἰς κακὴν θεραπείαν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ) Πελοπν. (Λάστ.) Ὁ Θεὸς νὰ σὶ φυλάῃ ἀπὸ τοῦ γιαιτροῦ καὶ ἀπὸ τοῦ μάστουρα (διότι ἀμφότεροι αἰσχροκερδοῦν δημιουργοῦντες ἀνάγκην προσθέτου ἐργασίας πέραν τῆς συμφωνηθείσης) Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Κόλος κλασμένος, | γιαιτρος χεσμένος
(δειγμα καλῆς λειτουργίας τοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ πέρδεσθαι) Πελοπν. (Μάν.) Κόλος ποὺ κλάνει χέζει τὸ γιαιτρο (συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Ὁ γοῖος κλάνει, τὸ γιαιτρο δὲν ἔχει ἀνάγκη (συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Γιαιτρος ἀτός του ἐνὶ ὁ κανεῖς (ἐκαστος γνωρίζει καλύτερον παντὸς ἄλλου τὰς ἀνάγκας του) Πόντ. (Ἰνέπ. Ὁφ.) Οὐ ἄρρουστον εἶναι γιαιτρος (συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἀθρός 'ς τοῦ χάρου τσι πληρὲς βοτάνια δὲ χωροῦνε
μήτε 'ιατροὶ 'ιατρεύουνε μήτ' αἰοι βοηθοῦνε
(λέγεται δι' ὅ,τι θεωρεῖται ἀθεράπευτον, ἀδιόρθωτον· ἐκ μοιρολ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐχε τὰ πόδια ζου ξεστά, τῇ γεφαλῇ ζου κρούα,
τὸ στόμαχό ζου ἀλαφρὺ, γιαιτροῦ δὲν ἔχεις χρεια
Πελοπν. (Μάν.)

Ὅταν ἔχῃς καὶ δὲν τρώς, | πρέπει νὰ σέ 'δῇ γιαιτρος
(ἡ ἀνορεξία ὑποδηλώνει ἀσθένεια ὑπολινθάνουσα) Εὐβ. (Κάρυστ.) || Ἄσμ.

Ἀν ἴσως καὶ μ' ἀπαρησῆς καὶ κάμης ἄλλη ἀγάπη,
μῆρες νὰ εἶσαι 'ς τὸ γιαιτρο καὶ χρόνια 'ς τὸ κρεβάτι
Θράκ. (Αἰν.)

Τρέχατε, γιαιτροί, γειτόνοι, | γιαιτ' ὁ φύλλος δὲ γλυτώνει
Πελοπν. (Γαργαλ.)

Γιὰ πέ μου, γιέ μου, ποῦ πονεῖς, νὰ βρῶ τὸ γιαιτρικό σου
νὰ ῥτη βασιλικὸς γιαιτρος, νὰ πιάσῃ τὸ σφυγμόν σου
Νίσυρ.

Ἐρωτα, ποῦ μ' ἐπλήωσες, βός μου τσαὶ τὸ 'οτάνι,
γιαιτὶ δγιαιτρος δὲ βρίσκεται 'ς τὸν-κόσμο νὰ με γιάνῃ
Κάρπ.

Καὶ ἄμε σύρε 'ς τοῦ δγιαιτροῦ, τὰ δγιαιτρικά νὰ φέρῃς,
καὶ ἄ' μέλλῃ ὁ θεὸς νὰ δγιαιτρεντῶ, | ἐσένα θὰ στεφανωθῶ
Κάσ. β) Ὁ πρακτικῶς ἀσκῶν τὴν ἱατρικὴν σύνθηθ.: Ξέρω κάποιον ποῦ 'ναι σπουδαῖος γιαιτρος γιὰ τὴ χρυσῇ (θεραπεύει πρακτικῶς τὸν ἱκτερον) σύνθηθ. Ὁ,τ' σπᾶς' μου νὰ 'νι, αὐτὸς εἶναι οὐ καλὸτερος γιαιτρος (σπᾶς' μου = κάταγμα ὅστω) Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Συνών. κομπογιαννίτης, ψευτογιαιτρος.

2) Θηλ. α) Γυνὴ ἱατρος πάσης εἰδικότητος πολλαχ.
β) Γυνὴ μετερχομένη πρακτικὰς θεραπευτικὰς μεθόδους καὶ μάλιστα διὰ μαγγανειῶν κ.τ.τ. σύνθηθ.: Πάει 'ς τίς γιαιτρίσ-
σες νὰ γίνῃ καλὰ σύνθηθ. Ἀραδίξ' σὶ μιὰ γιαιτρίσσα καὶ πιρι-
μέν' νὰ γίν' καλὰ Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Ἐπῆρε γιαιτροὺς καὶ γιαιτρίτσες, καένas δὲ δὴν ἐγιαιτρεψε Πελοπν. (Κίτ.) Φώναξε
τ' γιαιτρίνα κ' ἔδωσε τὸ χέρι τ' Θράκ. (Τσακίλ.) Κοιτάζου
μὴ κατ' γιαιτρίσσις καὶ ξουρκίστρις νὰ τοὺν γιαιτρέφου τοὺν
γιό μ' Μακεδ. (Θεσσαλον.) Τὸ πᾶνε τὸ μωρὸ 'ς τὴ γιαι-
τρίσσα, νὰ τοῦ κόψῃ τὸ ἀντίγλωσσο (= χαλινὸς γλώσσης,
ἐπὶ τῆς νόσου ἱκτερος) Πελοπν. (Ἡλ.) || Ἄσμ.

Φέρνει γιαιτροῦ ἀπ' τὴ Βενετία καὶ γιαιτρίνα ἀπ' τὴν Πόλη,
νὰ γιάνουνε τοὺς πόνοὺς του, τοὺς ἀναστεναγμούς του
ἀγν. τόπ.

Χίλιοι γιαιτροὶ μπαινόβγαυαν καὶ χίλιες δυὸ γιαιτρέσες
Θράκ. (Σκοπ.) Συνών. γιαιτροῦσα. γ) Ἡ σύζυγος τοῦ

ἱατροῦ σύνθηθ. δ) Νοσοκόμος Κύπρ.

Β) Μεταφ. 1) Μέλος ομάδος μετῃμφισμένων, διακρινόμε-
νον ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας ἐνδυμασίας καὶ τοῦ ρόλου τοῦ ἱατροῦ,
τὸν ὁποῖον ὑποδύεται κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς ομάδος ἀνὰ τὸ
χωρίον, κατὰ τὴν ὁποίαν ψάλλονται τὰ κάλανδα τῶν Θεο-
φανείων Θεσσ. (Ἀλμυρ.) 2) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ
παῖκται κάθηνται ἐπὶ λίθων ἐντὸς κύκλου. Εἰς τὸ μέσον τοῦ
κύκλου κάθεται ἡ μάνα, ὁ προϊστάμενος τῆς ομάδος.
Ἡ μάνα αὕτη, ἡ ὁποία ἔχει δώσει προηγουμένως κρυ-
φίως εἰς ἕκαστον τῶν παιζόντων ὄνομα ζώου ἢ φυτοῦ, ἀρχί-
ζει νὰ διηγῆται ὅτι ἐπεσκέφθη ὡς γιαιτρος ἀσθενῆ τινα
καὶ παρήγγειλε τὸ δεῖνα φάρμακον, εὐρίσκουσα οὕτω ἀφορ-
μὴν νὰ ἀναφέρῃ τὰ ὀνόματα τῶν παικτῶν. Ἐκαστος τούτων,
ἀκούων τὸ ὄνομά του, ὀφείλει νὰ τεθῇ ὀπισθεν τῆς μάνας,
εἴτα δέ, εἰς ὠρισμένον παράγγελμα ταύτης ὀφείλουν ὅλοι νὰ
εὗρουν ταχέως τὴν θέσιν των· ὁ μὴ εὗρὼν ἐγκαίρως τὴν θέσιν
τοῦ θεωρεῖται ὅτι χάνει Μακεδ. (Φλόρ.) 3) Τὸ φυτὸν Ὑοσ-
κύαμος ὁ λευκός (Hyoscyamus albus), τῆς οἰκογ. τῶν
Στρυχνωδῶν (Solanaceae) Πελοπν. Συνών. βλ. εἰς λ. γε-
ρονακι. 3. 4) Εἶδος πτηνοῦ με ὠραῖον πτίλωμα, τὸ
ὁποῖον διαιτᾶται παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, πιθαν. τὸ
πτηνὸν Ἐρωδιός ὁ μεταξοειδής (Egretta arzetta), τῆς
οἰκογ. τῶν Ἐρωδιδῶν (Ardeidae), τοῦ ὁποίου τὰ ἄνωθεν
τῆς οὐρᾶς πτίλα θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ἄριστα ἐπου-
λωτικά πληγῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων Θεσσ. 5) Εἶδος φυτοῦ,
τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα τιθέμενα ἐπὶ πληγῶν θεωροῦνται ἱα-
ματικά Χίος (Βροντ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Σῦρ., ὡς παρωνύμ. Μῆλ. καὶ
ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Στοῦ Γιαιτροῦ Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν.
(Μάν.) Ὁ τοῦ Γιαιτροῦ τῇ Βρύση Πελοπν. (Δυρράχ.) Ὁ τοῦ
Γιαιτροῦ τῇ Λάκκα Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) Ὁ τοῦ Γιαιτροῦ
τὸ Ρέμα Πελοπν. (Δυρράχ.) Ὁ τ' Γιαιτροῦ Τσαῖρ Μακεδ.
(Σταυρ.)

γιατροσόφι τό, γιατροσόφιν Κάλυμν. Κύπρ. Κῶς Νί-
συρ. Πόντ. Ρόδ. Χίος γιατροσόφιν Λυκ. (Λιβύσσ.) για-
τροσόφι κοιν. γιατροσόφ' βόρ. ἰδιώμ. ἱατροσόφι Ἀνδρ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ Βυζαντ. ἱατροσόφιον.

1) Βιβλίον, συνήθως χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον περιέχει πρα-
κτικὰς συνταγὰς κατὰ διαφόρων νόσων, γνωστὰς παλαιόθεν
καὶ τηρουμένας διὰ τῆς παραδόσεως Ἀνδρ. Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Κεφαλλ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Κῶς
(Πυλ.) Μαθράκ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν. κ.ά.) Ὁθων. Πε-
λοπν. (Ἀρχαδ. Γαργαλ. Μάν. Μαργέλ. Τριφυλ. κ.ά.) Πόντ.
Ρόδ.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ., 402 κ.ά.: Ἀνοῖξεν τὸ για-
τροσόφι τζ' ἠῶρεν τὴν ἀρρώσκιαν-μου Κύπρ. Διάβασε ντὸ
γιατροσόφι ποὺ βάστανε νῆ γεναῖκα του Κῶς (Πυλ.) Γιὰ
βγάλ' τὰ γιατροσόφια σου καὶ πές μου τί ἔχει ὁ ἄρρωστος
Ἀρχαδ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. || Ἄσμ.

Οὐλ-λ^d οἱ οἱ γιαιτροὶ γιαιτρέψαμ-με καὶ οὐλ-λ^d οἱ οἱ φιλο-
σόφοι

τόμ- νόνομ- μου δὲν ἔγραφεν κανένα-γιαιτροσόφιν

Ρόδ. 2) Οἰονδήποτε πρόχειρον καὶ πρακτικὸν φάρμακον ἢ
ἐν γένει θεραπευτικὸν μέσον, ὡς μαγγανεῖαι κ.τ.τ. κοιν. καὶ
Πόντ.: Μὲ τὰ γιατροσόφια περιμένεις νὰ γίνῃς καλὰ κοιν.
Τὰ νεραῖδοπαρμένα παιδιά κανένα γιατροσόφι δὲν τὰ σώνει
Πελοπν. (Ἡλ.) Πουλιμάει μὴ τὰ γιατροσόφια νὰ γίν' καλὰ
βόρ. ἰδιώμ. Οὐλα τὰ γιατροσόφια τὰ πῆρι καὶ γιαιτρίνα δὲν
εἶδι Θεσσ. (Πήλ.) Πῆρατι τοὺν γιαιτρο; — Ὁχ', μὴ τὰ για-
τροσόφια τοῦ πουλιμάμ, ὅ,τ' μᾶς λέει ἕνας καὶ ἄλλους Εὐβ.

(Στρόπον.) Δὲν ξέρ'ς κάνα γιατρονσόφ' γιὰ τὸν πονδάρ' μ'; Στερελλ. (Ἀχυρ.) Μόδονκι κάτ' γιατρονσόφια ἢ θειά Στάθινα κι πάον καλύτερα αὐτόθ. Ἔχει κάνει γιατροσόφια ἀπὸ ἄγρια χορτάρια πού 'χει μαζεμένα Πελοπν. (Καρδάμ.) Μοῦ εἶπε ἓνα γιατροσόφι γιὰ τίς λεβίθες Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Μὴν ξέρ'ς κάνα καλὸ γιατρονσόφ' νὰ μ' πιράσουν κάτ' ἀγοριουλειχῆνις πῶχον 'ς τοῦ μάγ'λον; Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἡκαμα ἓνα σωρίδι γιατροσόφκια, μὰ δὲν εἶδα γιατρεία Σίφν. Ἡκαμα καὶ τὸ γιατροσόφι βοῦ μοῦ 'πεν ἡ Σοφία, μ-μὰ τίποτις 'ὲν εἶδα Κῶς || Ἄσμ.

Μὴ γιατρονσόφια πουλιμᾶς νὰ κάνης πάλ' ἀγόρ',
 ἰτοίμαζι τὴ βοοῖκα τῆς κι θά 'νι πάλι κόρ'
 Λέσβ. Συνών. γ ι α τ ρ ι κ ο ὕ λ ε μ α, γ ι α τ ρ ο ὕ λ ε μ α.

γιατροσοφία ἡ, Μύκ. Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ο σ ό φ ι, κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὗς σ ο φ ί α. Πβ. ἰ α τ ρ ο σ ο φ ί α εἰς Πόππλετ.

1) Ἡ ἐμπειρικὴ ἱατρικὴ Ἀρτάκ.: Ἀποφασίσενά πλιὰ νὰ κόψ' τὴ γιατροσοφία. 2) Χειρουργικὴ ἐπέμβασις Μύκ.

γιατροσοφιᾶζω ἀμάρτ. ἱατροσοφικιάζω Νάξ. (Ἀπύρυνθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ο σ ο φ ί α.

Προσφέρω τὰς πρώτας ἱατρικὰς βοηθείας: Νὰ πέσ' ἓνα βαϊδὶ κάτω, τὸ ἱατροσοφικιάζεις.

γιατροσόφος, ὁ, Θράκ. (Αἶν.) γιατρόσοφος Προπ. (Ἀρτάκ.) γιατροσοφός Θράκ. (Αἶν.) Θηλ. γιατροσόφισσα Γ. Βλαχογιάνν., Λόγ. καὶ ἀντίλογ., 80.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ο σ ό φ ι.

Ὁ ἐμπειρικὸς ἱατρός ἐνθ' ἄν.: Ἔνα παραμυθάκι λέει μιὰ γιατροσόφισσα γιὰ πονλήτρια κ' ἓνα ἐμπορόπουλο βγήκανε 'ς τίς γειτονιές Γ. Βλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Θεώρ'σενά καλὸ νὰ ξαγορευτῇ γούλ'να τὴν ἀλήθεια 'ς τὸ γιατρόσοφο (θεώρ'σενά = θεώρησε, νὰ ξαγορευτῇ = νὰ ὁμολογήσῃ, γούλ'να = ὅλην) Ἀρτάκ. || Ἄσμ.

Τρία πιρούνια νὰ βρεθοῦν νὰ τὸν κατακαρφώσουν καὶ τρεῖς γιατροί, γιατροσοφοί, νὰ τὸν γιατροσοφοῦνε Αἶν.

Τρέξετε, γιατροί, γιατροὶ καὶ γιατροσόφοι
 νὰ γιατρέψετε τοῦ ψύλλον τὸ ποδάρι
 αὐτόθ. Συνών. γ ι α τ ρ ο φ ό ρ ο ς, κ ο μ π ο γ ι α ν ί τ η ς.

γιατροσοφῶ Θράκ. (Αἶν.)

Λέξις πεποιημένη ἐκ τῆς συνεφορᾶς μετὰ τοῦ γ ι α τ ρ ο σ ο φ ο ί, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ ι α τ ρ ο σ ό φ ο ς.

Θεραπεύω τινὰ ὡς ἐμπειρικὸς ἱατρός: Ἄσμ.

Τρία πιρούνια νὰ βρεθοῦν, νὰ τὸν κατακαρφώσουν καὶ τρεῖς γιατροί, γιατροσοφοί νὰ τὸν γιατροσοφοῦνε.

γιατροσυμβούλιο τό, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Βάλτ. Γαργαλ. Ὀλυμπ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ λογ. οὗς. ἰ α τ ρ ο σ υ μ β ο ὕ λ ι ο ν.

Συνέδριον ἱατρῶν προκειμένου νὰ μελετήσουν δύσκολον ἱατρικὸν περιστατικὸν καὶ νὰ ἀποφασίσουν ἀπὸ κοινοῦ θεραπευτικὴν ἀγωγὴν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Χιόνια μου, νὰ μὴ λειώσουντε, ὥστε νὰ πέσουν τ' ἄλλα, γιὰτ' εἶν' ὁ Τσιέλιος ἄρρωστος βαριά γιὰ νὰ πεθάνῃ

καὶ τοὺς γιατροὺς ἐκάλεσε, γιατροσυμβούλιο κάνουν Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ.)

γιατροσύνη ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) Ν. Ἔστ. 19 (1936), 757.847—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βάιγ Βλαστ., 402 Δημητρ. γιατροσύνα Τσακων. (Χαβουτσ.) γιατροσύνη Λυκ. (Λιβύσσ.) γιατροσύνη Πόντ. (Οἶν.) γιατροσύνα Πόντ. (Κερκσ.) δατροσύνα Πόντ. (Ἀργυρούπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ό ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ ἱατρικὴ ὡς ἐπιστήμη ἢ ἐπάγγελμα ἐνθ' ἄν.: Ὁρ'σε μέσ' 'ς τὴ γιατροσύνη σου! (ὕβρις) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. γ ι α τ ρ ι κ ή. 2) Ἡ ἰδιότης τοῦ ἱατροῦ Ν. Ἔστ. ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Κ' ἔτσι κ' ἡ γιατροσύνη μου τὴν γλυτώνει φτηνὰ Ν. Ἔστ. ἐνθ' ἄν., 847 Ἀ, ὠραία μου παραμάννα, ἡ γιατροσύνη μου εἶναι ταπεινότης σκλάβας τῆς παραμαν-ροσύνης σου Ν. Ἔστ. ἐνθ' ἄν., 757. 3) Ἡ ἱασις, ἡ θεραπεία Τσακων. (Χαβουτσ.): Δὲν ἔχ' γιατροσύνα τηνερί (δὲν ἔχει αὐτὸς γιατρεία).

γιατρούδαινα ἡ, Κῶς (Ἀσφενδ. Πυλ.) γιατρούαινα Κῶς (Ἀντιμάχ. Καρδάμ. Κέφαλ.) γιατρούδινα Σάμ. δια-τρούαινα Κάσ.

Θηλ. τοῦ ἀμαρτ. οὗς. γ ι α τ ρ ο ὕ δ η ς.

Γυνὴ ἱατρός ἢ ἡ σύζυγος ἱατροῦ ἐνθ' ἄν.

γιατρουδάκι τό, σῶνηθ. γιατρουδάξ' βόρ. ἰδιώμ. για-τρουδάτσι Κῶς Μερίστ. γιατρουάτσι Κάσ. Κῶς διατρουά-τσι Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ο ὕ δ ι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά κ ι.

Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἱατρός καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνεπαρ-κοὺς πείρας ἢ καὶ μορφώσεως σῶνηθ.: Εἶδες πῶς τὰ κατα-φέρει τὸ γιατρουδάτσι! Κῶς Τώρα κάθισι κι ἀκοῦς τί λέει τοῦ γιατρουδάξ' Εὔβ. (Ἀκρ.) Τὸ γιατρουδάκι κλεισμένο 'ς τὸ σπιτάκι του μελετοῦσε καὶ γύρευε νὰ βρῇ τὸ λόγο κάθε ἀρρώστιας νὰ τὴν γιατρέψῃ Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 199. β) Ὁ βραχὺς τὸ ἀνάστημα ἱατρός σῶνηθ. Συνών. γ ι α τ ρ ά κ ι, γ ι α τ ρ ά κ ο ς, γ ι α τ ρ ο υ δ ά κ ο ς, γ ι α τ ρ ο ὕ δ ι, γ ι α τ ρ ο υ λ ά κ ι, γ ι α τ ρ ο υ λ ά κ ο ς, γ ι α τ ρ ο ὕ λ η ς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιατρουδάκης Ἀθῆν. Κρήτ. (Ἡράκλ. Ρέθυμν. Χαν.) Ζατρουδάτσης Κάλυμν. Λέρ.

γιατρουδάκος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ο ὕ δ ι διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ο ς.

Γ ι α τ ρ ο υ δ ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ.

γιατροῦδι τό, Σύμ. γιατροῦγι Εὔβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ό ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὕ δ ι. Διὰ τὴν ὑποκορ. κατάλ. -ο ὕ γ ι βλ. Στ. Καρατζ., Ὑποκο-ριστ. ἰδιώμ. Κύμ., 33.

Γ ι α τ ρ ο υ δ ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τύπ. Γιατροῦγι Κύμ.

γιατρουλάκι τό, πολλαχ. γιατρουλάξ' ἐνιαχ. βόρ. ἰ-διώμ. διατρουλάτσι Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ο ὕ λ η ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

